

Oslava

„Tak, milá oslávenkyňa, niečo si želaj,“ usmiala sa na mňa moja priateľka Nikol, keď postavila pred mňa veľkú ovocnú tortu obviazanú bielou stuhou, na ktorej sa vynímala tridsaťosmička.

„Len musíš potichu, aby sa ti to splnilo,“ dodala.

Zatvorila som oči a želala som si...

„Osobne by som si želal o desať rokov menej,“ zažartoval Peter, priateľ, ktorý pracoval ako čašník v mojej obľúbenej kaviarni.

„Prečo? Ja som so svojím vekom spokojná, napokon tridsaťosmička je skvelé číslo,“ usmiala som sa a žmurkla na Nikol, ktorá bola rovnako stará.

Nikol som poznala odmalička. Pochádzala presne odtiaľ, odkiaľ i ja, a vždy mi bola ako vlastná sestra. Vysoká blondínka, atraktívna. Krátke vlasy na ježka, ale vždy ju trápilo, že má malé prsia. Naozaj ich mala malé. Bola už dva roky rozvedená. Jej bývalý manžel ju podviedol, a čo bolo pre ňu najhoršie, podviedol ju s mužom. Myslím si však, že by ju nevera bola bolela rovnako, aj keby to spravil so ženou. Mali spolu dcéru Gabiku, ktorá sa veľ-

mi podobala na svoju matku. Nikol bola energická a obdivovala som ju, ako sa s tým vedela dobre vyrovnáť. Pracovala v redakcii ženského časopisu a so svojím životom bola spokojná. Jediná skutočná priateľka, ktorej som mohla všetko povedať. Muži sa na ňu lepili, ale ona bola vždy ako múr. Nechcela žiaden vážny vzťah. Ak jej chýbal sex, zavolala jednému priateľovi, ktorý jej dostatočne vynahradil telesnú potrebu, a ona z toho nemala vôbec žiadne výčitky. Nezazlievala som jej to. Napokon, vydržať bez sexu u Nikol je nemožné. A dovtedy, kým sa neudiala tá udalosť s jej mužom, sa milovali často.

Môj manžel Michal bol práve na ďalšom školení, a tak sme sa dohodli, že narodeniny oslávime dodatočne, spolu s mojou úžasnou mamou. S Michalom sme sa zoznámili na Nikolinej svadbe. Vlastne som ho dostala ako družbu. Vôbec sme si nerozumeli a dokonca sme mali problém pri sebe sedieť. Pripadal mi namyslený a arogantný. Až keď mi bolo zle z toľkého vína, súcitne sa ma ujal a ja som nenamietala. Odviezol ma domov a zostal pri mne, kým mi nebolo lepšie. Nuž, čo dodať? Nie je nič horšie ako opitá ženská. Odvtedy ma nevidel spítu nikdy. Začínali sme sa stretávať a išlo to pekne pomaly. Najprv kino, večera a prvé bozky. Prvý raz sme sa milovali asi po mesiaci. Poznáte ten pocit, keď lietate v oblakoch? Presne ten pocit som mala i ja.

Dnes mám občas pocit, že lietam len medzi hrncami v kuchyni.

„Čo tak prípitok?“ otváral Peter fľašu šampanského. Vzápätí mi zazvonil mobil a volala mi mama.

„Ahoj, slniečko moje, želám ti všetko najlepšie.“ V mysli som videla jej vysmiatu tvár.

„Ahoj, mami. Ďakujem, len škoda, že tu nie si aj ty, chýbaš nám tu,“ povedala som trochu smutne.

„Neboj nič, Sára, vynahradíme si to. Počujem dajaký ruch, ak sa nemýlim, je tam Nikol, však?“

„Prišla s veľkou tortou, mala by si ju vidieť, upiekla ju vlastnoručne. A prišiel aj kamarát Peter, toho nepoznáš, ale určite sa raz zoznámite.“

„To je dobré, že nie si v deň narodenín sama, tak to má byť, priatelia by mali byť vždy nablízku. No, nebudem zdržovať, zlatko, venuj sa hosťom, patrí sa to.“

„Ale nie, mami, ty nerušíš nikdy! Čo máš nové?“ nechcelo sa mi ukončiť hovor. Napokon, Nikol a Peter rozoberali najnovšie klebety kto s kým, kde a kedy, a do toho sa mi veľmi nechcelo.

„Zlatko, tu sa nič nedeje, niekedy si myslím, že čas je tu zastavený,“ zasmiala sa. „Dnes tu bola Elvíra, je doma na niekoľko dní, tak som rada, že sa konečne porozprávame.“

Elvíra bola mamina priateľka, ktorá bývala v Maroku, ale pochádzala zo Slovenska. Mala rodičovskú chalupu neďaleko mojej mamy, a keď mala občas plné zuby Maroka a chcela zacítiť domovinu, zobrala sa vždy na pár dní do rodného kraja. Skvele si rozumeli, obe boli svojím spôsobom správne trafené a pre rodákov a klasické šatovkové babky vždy trochu extravagantné svojím životným štýlom.

„Fíha, určite zase vymyslíte nejaké skvelé magic-

ké pochúťky,“ usmiala som sa a už som videla, ako obe sedia na maminej drevenej verande pri poháriku vína, s cigaretou v ruke, v slamených klobúkoch, a spriadajú svoje recepty, ktoré boli vždy niečím výnimočné. Spomenula som si, ako som raz prišla s Michalom k mame a na obed nám predložila najnovšiu špecialitu, ktorú vymyslela s Elvírou. Bolo to mladé morčacie mäso so zázvorovou omáčkou, s brusnicami a navrchu boli ružové lupene poliate čokoládou.

„No...“ stačilo vysloviť slovíčko „magické“ a mama zrazu vždy ožila, „na to sa teším najviac. Elvíra totiž priviezla z Maroka akési čudesné korenie, ktoré chceme vyskúšať zmiešať s našimi tradičnými bylinkami. Okrem toho priniesla krásne plátenné vrecúška, ktoré ručne vyšivali marocké ženy.“

„Tak sa mi zdá, že by som mala prísť na vás dve dohliadnuť,“ zachichotala som sa.

„A kde je problém? Čo máš zajtra v pláne? Je predsa sobota.“

Fakt to nie je zlý nápad, pomyslela som si. Michal príde až v nedeľu večer, takže by som mala krásny víkend. „A môžeš zobrať aj Nikol,“ dodala mama. „Spravili by sme si babinec. Každá ruka pri receptoch nám bude dobrá.“ Už teraz sa jej podarilo presvedčiť ma, že prídem. Ako malé dieťa som vyrastala v inej rodine ako moji rovesníci. Moja mama a otec boli vždy iní, a o to väčšmi som ich neskutočne milovala. Pomáhala som mame s bylinkami, naučila som sa miešať rôzne liečivé mastičky a so zatajeným dychom som sledovala, ako tvorí rôzne prísady, ktoré mali liečivú moc. Dodnes si myslím, že bylinky a koreniny

majú svoju magickú silu. Moja matka nikdy nebola ako ostatné matky mojich rovesníkov, nikdy mi nič nezakazovala, nebila ma ani sa na mňa nehnevala, ak som niečo vyparatila. Mala som voči rodičom prirodzený rešpekt.

„Vieš, čo, mami? Zavolám ti večer, dobre? Spýtam sa teda aj Nikol, či by šla, a ak by aj nie, zrejme by som prišla.“

„Viem, že prídeš, srdiečko,“ odpovedala mama tajomne. Presne totiž poznala moje myšlienkové pochody. Pozrela som smerom na Nikol, pretože jej rozhovor s Petrom už naberal na obrátkach a vedela som, že skôr či neskôr sa zase budú hádať ako malé deti.

„Budem musieť končiť.“

„Daj im vypiť oreganový odvar, budú ako anjeli,“ poradila mi mama so smiechom, zrejme ich počula, ako sa škriepia.

„Haha, nechcem, aby mi zaspali.“ Poznala som dôverne mamin recept na upokojenie. Zopár kvapiek zohriateho oleja a oregana dokážu priam zázraky.

„Dobre, Sára, veď večer si zavoláme. Pozdravujem a dobre sa zabavte,“ rozlúčila sa mama.

„Vďaka, mami, ozvem sa, bav sa i ty dobre a pozdravuj odo mňa Elvíru.“

Odobrala som sa k Nikol a Petrovi, ktorí sa zdali už pokojní.

„Volala mama, pozdravuje. Počuj, Nikol... idem zajtra k nej. Chceš ísť so mnou? Vlastne ťa pozvala.“

„Aj ja chcem poznať tvoju matku,“ spustil Peter kútky úst ako malé dieťa.

„Jasné, že pôjdem!“ zvolala celá nadšená Nikol.

„Zlatko, je to babinec, ty si muž, ale určite budeš mať raz príležitosť ju spoznať, sľubujem,“ snažila som sa uchlácholiť Petra.

„Vieš, že nie som typický muž,“ povedal, narážajúc na svoju homosexuálnu orientáciu, „ale beriem ťa za slovo,“ uškrnul sa napokon.

„Podme teda na tú tortu!“ objala som ich a viedla k stolu.

Okolo desiatej večer sa Peter odobral taxíkom domov, aspoň sme si obe mysleli, že pôjde domov, kým mi nezazvonil o jednej ráno mobil.

„Sára... láska, príď po mňa, som v riadnej kaši,“ ozval sa jeho pripitý hlas.

„Čo sa stalo, Peter? Kde si?“ pretrela som si oči a bola som ešte v polospánku.

„Som vo Vulkáne...“ snažil sa ešte dačo povedať, ale nebolo mu rozumieť. Vulkán bol nočný klub, ktorý navštevovali hlavne homosexuáli.

„Hneď som tam,“ zložila som. Som zvedavá, čo vyviedol, pomyslela som si, a rýchlo som si natiahla rifle a pulóver.

„Kam ideš?“ vyšla z izby Nikol, keď ma videla obúvať sa. Nechala som ju prespať u mňa.

„Pokojne spi, volal Peter. Má nejaký problém, tak ho idem vyzdvihnúť,“ šnurovala som si botasky.

„Počkaj na mňa, nenechám ťa ísť samu.“

A tak sme sa obe vybrali na pomoc Petrovi a tajne dúfali, že nás zbytočne nevytiahol z postele.

Pred Vulkánom sa motalo pár pripitých indivíduí a hlasitú hudbu Georgea Michaela sa nedalo jednoducho prepočuť. Pri vstupenkách stála akási go-

řila, ktorú sme napokon ukecali, že ideme dnu len po priateľa.

„Tak budem mať ďalší námet na článok,“ pošepala mi Nikol do ucha a nasledovala ma dnu. Predierali sme sa medzi mužmi, ktorí na nás zazerali s otázkou na perách, čo tu, doriti, robia tieto dve ženské? Očami sme hľadali Petra, a keď sme to už chceli vzdať, zbadali sme ho sedieť v boxe pri bare. Okolo ramien ho držal akýsi vyholený muž, dvakrát taký ako on, a bolo vidieť, že Peter nie je z toho veľmi nadšený. Dokonca sa nám zazdalo, že má v tvári strach.

„Čo teraz?“ pozrela som na Nikol.

„Nevyzerá, že by bol z toho maca happy.“

„Musíme dačo vymyslieť, aby sme ho od neho dostali,“ úporne som premýšľala. Napokon mi v hlave skrsol len jediný nápad, ktorý by azda mohol vyjsť. Vykročila som k nim.

„Sára, vieš, čo robíš? Ak ti tá kopa sadla jednu uvalí, nepreberie ťa ani svätý,“ chcela ma Nikol zastaviť.

„To si nedovolí, ver mi, drahá, nehovor nič, okej?“

„Ja toho Petra určite raz zabijem,“ nahlas si vzdychla a nasledovala ma ako moja ochranka.

„Tu si!“ vykrikla som, keď už som stála pri nich. Veľká oblina sa na mňa nechápavo pozrela a Peter zrazu celý ožil. Využila som moment prekvapenia a pokračovala som. „Ty sviniar! Nehanbiš sa? Čo tu vlastne robíš? Už aj sa prac domov k rodine!“ snažila som sa kričať z plného hrdla a tváriť sa nahnevane. Dala som si ruky vbok, ako sa na takú erdeg ženskú patrí. Oblina na mňa stále nechápavo pozerala s otvorenými ústami, ale hneď spustil ruky z Petra.

„Ty čo pozeráš?! Nehanbíš sa obchytávať ženatého muža s tromi deckami?“ dokonale som sa vžívala do roly nahnevanej manželky. Nikol mi zašepkala do ucha, aby sme už radšej šli.

„Ja... ja som netušil, pani,“ začal jachtať a pozrel sa na Petra. „Doriti!“ zapišťal. „Nevravel si, že si ženatý.“

„Nepýtal si sa ma,“ pokrčil Peter plecami s výrazom anjelika a pomaly sa zdvihol zo sedačky.

„Toto je naposledy, pamätaj! Rozvediem sa s tebou a budeš platiť také alimenty, že sa z toho poserieš.“ Namierila som rukou, aby šiel predo mnou.

„Prepáčte, pani, naozaj som nevedel, že je ženatý,“ opakovala neustále hora sadla.

„Ááá,“ mávla som rukou ako talianska mafiánska manželka a odkráčali sme preč. Keď sme vyšli von, Peter sa na mňa vrhol.

„Sára, bola si úžasná, fantastická!“

„Šibe ti? Vyberieš si práve takú ozrutu... keby chcel, tak ťa rozpučí ako žabu,“ bola som riadne nahnevaná.

„Vravela som ti, že ho raz zabijem,“ prikývla Nikol a zapálila si cigaretu.

„Mi... miláčik, nemôžem za to. Ten chlap sa na mňa zavesil ako privesok na kľúče. Dokonca ma čakal aj pred hajzlíkom, aby som mu nezdrhol. Vtedy som ti konečne zavolať. Som... som fakt rád, že si prišla,“ čakalo sa mu.

„Radšej odtiaľto vypadnime, zavezieme ťa domov.“

A tak sme ho s Nikol odviezli domov, do jeho dvojizbového bytu, uložili do postele a pobrali sa dospať prebdenú noc...